

slutning fra samtlige partier, idet kommunisternes og retsforbundets ordførere dog fandt det utilfredsstillende, at udvalget ikke stillede forslag om en mere vidtgående reform.

Ved sagens 1. behandling udtalte *Gustav Pedersen* (S) som ordfører for udvalget efter først at have gjort rede for resultatet af udvalgets arbejde og den afgivne indstilling:

„Det er hensigten at gennemføre de forbedringer, der er foreslået ved det forslag til folketingsbeslutning, som betænkningen resumerer i, og så *fortsætte med reformarbejdet*, dels i det af finansministeriet nedsatte udvalg, dels gennem statsrevisorernes påbegyndte arbejde, dels ved genoptagelse af spørgsmålet, når vi har de indvundne erfaringer at arbejde videre med, *stadigvæk med det mål for øje at få den rationelle deling, således at alle egentlige bevillinger behandles her i salen, hvor det er nødvendigt*, men noget generaliseret, med det formål at gøre arbejdet enklere og mere overskueligt. Vi håber, at denne indstilling og dens realisation i det administrative arbejde må være *indledningen til en yderligere forenkling*, så man når det mål, man har sat sig gennem udvalgets arbejde.“

Jensen-Brobj (V) havde haft visse betænkeligheder ved at gå med til det foreslåede, bl. a. med hensyn til tidspunktet for tillægsbevillingsforslagets fremsættelse, og fremhævede stærkt, at det måtte være en betingelse for nyordningens gennemførelse, „at man fra finansministeriets side holder sig i nøje kontakt med bevillingsmyndighederne, således at der ikke kommer konflikter med hensyn til, hvad der skal forelægges, og hvad der ikke skal forelægges“.

Thestrup (KF) anbefalede forslaget til gennemførelse, men understregede, at hans parti fortsat var interesseret i om muligt at finde frem til en ordning, der gjorde det muligt for et enkelt medlem eller en gruppe i finansudvalget at få en sag frem for tinget, inden beslutning blev taget i finansudvalget.

Bertel Dahlgaard (RV) fremhævede, at indstillingen skulle være indledningen til en reform af folketingets bevillingssystem og af finansudvalgets arbejde. Den nye forfatnings gennemførelse havde på flere måder sat gang i et reformarbejde med hensyn til folketingets arbejdsform, hvilket også var tiltrængt.

„Selve etkammerssystemets indførelse må nødvendigvis drage visse konsekvenser efter sig med hensyn til lovgivningsmagtens arbejdsform. Det forudsætter, at alle føler et stort ansvar for omhyggelighed og grundighed i udvalgenes arbejde, og det stiller øgede krav til centraladministrationens departementer i henseende til, at de fyldigst mulige oplysninger ledsager lovforslagene.“

Den her foreliggende indstilling berører særlig det udsnit af lovgivningsarbejdet, der angår tillægsbevillingslovene. Det er et meget vigtigt område, fordi behandlingen af visse dele af tillægsbevillingerne af praktiske grunde nødvendigvis må bero på en fastlagt praksis og tradition. Jeg tror, det er rigtigt, at vi her, hvor vi tilsigter